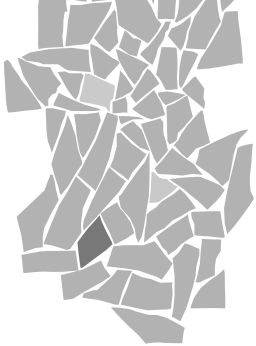

Andana
editorial

Col·lecció
TRENCADÍS

Aitana té 100k, de Santi Baró, ha obtingut el Premi de narrativa juvenil Ciutat de Picassent 2023. El jurat l'han format Vicent Dasí, Ricard Peris i Llúcia Casanova.

Picassent

Premi de narrativa juvenil
Ciutat de Picassent

© del text: Santi Baró
Coberta i il·lustracions: Pere Fuster
Revisió: Josep Alapont

© d'aquesta edició: Andana Editorial, 2023
Av. Aureli Guaita Martorell, 18
46220 Picassent
andana@andana.net
www.andana.net

1a edició: novembre de 2023
ISBN: 978-84-19913-16-6
Dipòsit legal: V-3920-2023
Imprès a la UE

Prohibida la reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquest llibre en cap forma ni per cap mitjà sense l'autorització escrita de l'editor. Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra, podeu adreçar-vos a Cedro (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

La idea va ser meua, suposo que te'n recordaràs, estàvem assegudes repenjades al mur de l'escola, esmorzàvem a l'hora del pati, el Cuadrado acabava de xutar una pilota que havia impactat amb violència massa a prop, tu vas perdre els nervis, ets vas alçar agitant els braços com un espantaocells i li vas cridar que a veure què collons passava amb la piloteta. Ell es va excusar que la culpa era nostra de posar-nos tan a prop de les porteries i tu et vas esverar encara més.

–A prop? A prop? –vas cridar assenyalant-les amb ràbia–. Però si estan a més de cinc-cents metres! Quina culpa tenim nosaltres si tens la punteria al cul!

Estàvem lluny del camp de futbol sala, cert, però vas exagerar, no hi havia cinc-cents metres ni comptats amb pams de Bilbao. Amb allò que el Cuadrado era dolent jugant sí que no vas exagerar. Bé, nosaltres no és que fóssim grans enteses de la matèria, però ho sentíem a dir, que vulguis que no, el futbol, tant el més humil i privat que només afectava a la nostra escola, com aquell altre que fa patir a mig món; que si el City, que si el Barça, que si el València i companyia

són assignatures de la vida i el Cuadrado, segons deien, no afinava prou.

Ens el vam quedar mirant en silenci mentre tornava al camp amb aquella manera de caminar, tan seva i tan guerxa, i tot i que no es va disculpar, vas tornar a seure sense que li retraguessis res més. Vam fer un silenci, tu i jo, on segurament pensàvem la mateixa cosa: que nosaltres dues no figuràvem a l'elit de les noies per les que sí que hagués valgut la pena una disculpa del Cuadrado: la Laura, l'Eva, la Roser, la Victòria... No, nosaltres dues érem de mena invisible, però ja ens anava bé. Teníem com un pacte amb les populars. A elles no els agradàvem, i elles a nosaltres tampoc, però no ens molestàvem, ja ho saps. No passaven a l'institut totes aquelles coses que sí que passen a les sèries d'adolescents del Netflix, allò tan típic i clixé que les populars ridiculitzen i assetgen a les que no ho som, no, nosaltres dues érem com la Maeve de *Sex Education*, anàvem a la nostra i tant se'ns feia el que diguessin o pensessin, nosaltres érem dues, un equip, havíem nascut juntes i sempre ens teníem l'una a l'altra, ens complementàvem, tu amb el teu caràcter i jo amb el meu. L'Aitana i la Tina, tu i jo. Sense traumes.

Recordes quan de petites dèiem que ens casaríem? Els nostres pares se'n reien i s'ho prenien com un joc d'infants, de nenes. Jo, però, a vegades encara hi penso perquè estic convençuda que mai trobaré ningú com tu amb qui compartir la vida. I és que t'estimava, t'estimava molt, Aitana.

Un dia en vam parlar, així de sobte. Estàvem a la teva habitació i no puc recordar què fèiem, però enumeraré unes

quantes possibilitats i segur que l'endevinaré: escoltar música i parlar, fer els deures i parlar, ballar i parlar, jugar a l'*Uno* i parlar, mirar *stories* al insta i parlar... I de sobte m'ho vas preguntar, si me'n recordava de quan ens volíem casar, que havíem arribat a organitzar una boda quan teníem cinc anys i tot. Clar que me'n recordava, vam passar-nos una tarda fent les invitacions en una cartolines roses retallades en forma de cors, enmig nosaltres dues vestides de núvies de cua llarga agafades de la mà. El dibuix el vaig fer jo, tu no en saps, de dibuixar. Aquella tarda que em vas preguntar si me'n recordava de quan ens volíem casar i jo em vaig posar a riure molt i et vaig confessar que sí, que hi pensava sovint, i tu vas posar aquella cara, barreja entre espantada i cofada, vam riure molt. Sobretot quan em vaig apropar als teus llavis i et vaig dir que el primer que havíem de fer era fer-nos un petó si ens volíem casar. I abans no em vaig posar a riure vas exagerar encara més l'expressió, horroritzada. Què teníem? Catorze anys? Després et vas estirar panxa enlaire amb el cap damunt del coixí i mirant com si comptessis estrelles imaginàries a la paret em vas dir si em faria fàstic. Vaig trigar a reaccionar i tu vas matissar de manera maliciosa aquella pregunta, si em feies fàstic tu, em vas dir. I em vas descol·locar. Mai havia fet un petó, tu sí, però jo encara no. Tu t'havies morrejat amb el Dani aquella festa de cap d'any, la nostra primera festa de cap d'any de dotze a tres de la matinada a casa dels Martells i que abans de les tres ja van trucar a tots els pares perquè ens vinguessin a buscar. M'estaves demanant que et morregés? M'estaves confessant

que t'agradava d'aquella altra manera i que eres bisexual? Vaig trigar tant a dir-te res, i devia fer una cara pitjor que la teva que tu t'hi vas ben repenjar, que què esperava, que sí o no, que si em feies fàstic o no, que era així de senzill, blanc o negre, em vas dir. Gris, vaig contestar-te com si t'anunciés un escac i mat, contundent i sec. Que no em feies fàstic, però que tampoc em venia de gust, que t'estimava molt i t'estimava tant que si el volies aquell petó te l'anava a fer, que tanquessis els ulls... I si no t'haguessis fet un fart de riure t'hauria besat perquè jo, ja ho saps, soc incapaç de negar-te res que et pugui fer feliç. I quina importància tenia per a mi regalar el meu primer petó a la persona que més estimava encara que visqués dins d'un sexe equivocat? Et vas fer un fart de riure i jo em vaig enfadar, poca estona, ja ho saps, les nostres enrabiades eren així, com un plugim d'aquells que ni mullen. I així, esquitxades, però enriolades, et vaig retreure que per què m'havies pres el pèl i tu em vas contestar que un a un, que anàvem un a un i tenies raó ja que jo t'havia fet una cosa semblant una estona abans.

T'estimava molt, Aitana, i per això encara ara lamento que la idea la vaig tenir jo. T'havies acabat el teu entrepà, tu sempre acabaves després, i havies posat la teva llista de música al mòbil mentre esperàvem el timbre de retorn a classe, ja saps a on vull anar. De sobte va sonar aquella cançó, *Fucking Money Man* de la Rosalía, i ho vas començar a fer, com posseïda, vas començar a seguir la tonada només amb el cap, no movies res més que els ulls, i els llavis, i les celles, i el cap a un costat i a l'altre, ho feies com desganada, no seguint

el ritme, bé, sí, sí que el seguies, però d'aquella manera, com obligada, com si t'adormissis, i jo, impulsivament, ja ho saps, et vaig gravar... De sobte es va disparar la melodia, va arribar la tornada aquella que dona nom a la cançó i tu vas reaccionar com espantada, vas obrir els ulls ben rodons i grossos i vas mirar cap al teu costat i vas començar a moure't d'una forma exagerada, ulls, llavis, celles i cap, i miraves cap aquí, i cap allà, i jo m'havia d'aguantar les ganes de riure que em provocaves perquè t'estava gravant, i quan vas acabar vas deixar anar un sospir com si et desinflexissis, com si t'haguessin fet un exorcisme i llavors ja no em vaig poder aguantar i em vaig pixar de riure, i tu també quan el vas mirar...

–Passa-me'l! Passa-me'l! –em vas aconseguir dir mentre les llàgrimes ens rajaven i ens havíem d'aguantar les panxes de tan riure.

I va sonar el timbre de retorn a classe, tu el vas penjar a Instagram i jo em vaig començar a quedar sense allò que més estimava, sense tu. Acabàvem de fer, sense saber-ho, la primera passa de tota la trencadissa que vindria després, setze anys de l'amistat més blanca es començava a enfosquir i ara que ho escric un pessic em pinça la panxa, ben endins.

2

Tenies fama de tancada, però no ho eres pas, seleccionaves molt bé a qui obrir-te i quan ho feies et donaves amb el cor, així de simple. Jo vaig tenir la sort que ho vas fer amb mi de ben petita i et vaig gaudir tots aquells anys. És complicat posar data a l'inici de la nostra història, triar un punt dins de l'espai del temps i senyalar-lo amb vermell. Va coincidir que els nostres pares ens portessin al mateix jardí d'infància i després a la mateixa escola, també. Bé, el nostre poble mariner tampoc és tan gran i per tant no podem catalogar de gran coincidència que acabés passant. Vivim a dues cantonades i els nens i les nenes del barri del Port acaben tots a l'Horta Vella, la nostra escola de primària. Coincidència cap. Ens vam apropar perquè vam trobar l'una en l'altra alguna cosa d'aquelles que no es poden ni veure amb els ulls, ni tocar, i d'aquesta manera vam fer créixer tot un seguit de primeres vegades agafades de la mà. No, no eres tancada, però crec que els teus somriures primogènits te'ls vas guardar per a mi. Recordo la primera vegada que em vas convidar a dormir a casa teva i érem tan petites que els nostres pares

van al·lucinar que ja socialitzéssim d'aquella manera com si fóssim més grans.

Què teníem, cinc o sis anys? Encara van al·lucinar més, els teus, quan de matinada van haver d'entrar a la teva habitació per demanar-nos que calléssim d'una vegada. Em va fer molta por el teu pare i és que si et renya una persona estranya se't remou tot per dins i et sents molt avergonyida i més malament encara. Em vaig aguantar les ganes de plorar fins que se'n va anar i llavors tu em vas abraçar i em vas dir que no passava res, que el teu pare a vegades cridava, però que no passava res, que no havíem fet res mal fet i em vas tranquil·litzar a l'instant.

L'endemà, mentre esmorzàvem i ton pare semblava o feia veure que no se'n recordava em vas sorprendre encara més.

–Papa, que sàpigues que aquesta nit has fet plorar a la nostra convidada. –Li vas dir tal qual i això no ho fan les persones que són tancades i menys si tenen cinc o sis anys.

El teu pare se'm va quedar mirant, em va demanar perdó i es va excusar com si s'excusés davant d'una persona adulta i em va fer sentir molt bé. Després vam passar el matí mirant en DVD *El llibre de la selva*, fins que els meus pares ens van venir a buscar i ens van donar una alegria més gran. Resulta que ja havien tramat, entre ells, que anàvem a dinar tots junts, el teu germà i el meu també, i allò encara va ser més emocionant. Crec que durant el dinar va ser quan tu vas dir per primera vegada que quan fóssim grans ens casaríem i el teu germà ens va dir *tortilleres* i la teva mare el va renyar, que com se li acudia dir això a dues nenes tan petites i llavors jo

ho vaig preguntar, que què volia dir ser *tortillera*, i l'Andreu, el meu germà, que és més gran que el teu, i molt més assenyat, va dir-me que volia dir que ens agradaven les truites i jo vaig contestar que llavors sí que ho era, que era molt *tortillera* i tothom es va posar a riure. Nosaltres també tot i no entendre res. Estàvem al restaurant Varadero, te'n recordes? I l'Àngels, la mestressa, voltava per la taula, ens va escoltar i es va posar a riure també.

Abans triaves molt bé a qui t'obries, però això, ja ho saps, era abans.

Aquella tarda que es va començar a esfondrar tot al meu voltant vam passar per casa teva, com fèiem sovint després de l'insti, i ens vam fer un sandvitx calent de pernil dolç i formatge per berenar. Tu no els feies a la sandvitxera, els feies a la paella amb dos dits de mantega i estaven per llepar-se els dits. El Raül, el teu germà, t'insultava que et posaries com una foca i tu li contestaves imitant-ne el crit. I això formava part del grapat de coses que només feies a la intimitat, com el vídeo que t'acabava de gravar i que a mi se'm va ocórrer enviar per missatge privat a la Rosalía que jo seguia per Instagram, i que mentre tu giraves els sandvitxs jo vaig cridar un déu meu que et va fer esgarriar.

–Què passa? –em vas preguntar alarmada.

Però jo no podia separar els ulls de la pantalla i és que no m'ho podia creure. M'havia contestat i t'havia compartit. Jo pensava que enviar un missatge a una celebritat era com enviar una carta als Reis Mags, un joc d'infants i il·lusions, res més. Però no, la Rosalía m'acabava d'enviar tres emotico-

nes, aquelles amb què representem, plorant, que ens pixem de riure; havia publicat el teu vídeo a *stories* amb una dedicatòria que posava «la mejor coreo que me han hecho nunca» i aquelles mateixes emoticones que m'havia dedicat i jo no entenia res. Realment la Rosalía mirava els missatges que li enviaven els seus seguidors? Tots?

–Que què collons passa! –em vas exigir tota accelerada i sacsejant-me el braç–. El pa començava a fer olor d'una cosa que anava de fregit a cremat.

–Corre! –et vaig respondre–. Obre el teu insta! –vaig afegir amb un cop de cap i vaig afanyar-me a treure els sandvitxs de la paella perquè aleshores vas ser tu que et vas quedar com encantada amb el mòbil a les mans.

–Hòstia! –només vas dir mentre els avisos de *likes* i *followers* es disparaven com un intermitent de color vermell a la teva pantalla. Portaves ja set mil m'agrades i no deixava de pujar. En aquell moment també vas adonar-te que tenies una colla de whatsapps d'altres companys de l'insti que ja ho havien vist. El Whatsapp general de la classe bullia, també.

Vam seure a la tauleta de la cuina i el Raül va entrar esverat:

–Ets viral! –va cridar sotmès a aquell mal que ens acabava d'entrar a tots i que no ens permetia alçar la mirada dos dits del nostre dispositiu–. Ets viral! –va repetir com si fer-ho fos necessari per poder-s'ho creure.

I tu no entenies res, fins i tot se't va passar la gana, contestaves whatsapps i tornaves corrents a mirar la pantalla i els *likes* i els *followers* anaven pujant.

–Crec que és per culpa meva –vaig dir penedida i és que encara em pensava que eres l'altra Aitana que es reservava només per als triats. Tu i el teu germà em vau mirar perquè m'expliqués i jo vaig confessar això de la Rosalía.

–T'ha contestat la Rosalía? –Ton germà no entenia res i jo, poruga, convençuda que t'enfadaries amb mi, li vaig dir que sí, que era culpa meva i que ho sentia. Aquestes últimes paraules te les vaig dirigir a tu, però hipnotitzada a la pantalla no m'escoltaves.

–No m'ho puc creure! –vas afegir i el Raül se't va menjar el sandvitx que no fos que es refredés, va justificar.

–Ho sento! –vaig repetir plena de totes aquelles pors que ens inunden quan ens enfadem, però no, no estaves enfadada, al·lucinaves. Quan vas alçar per fi la cara i et vaig veure els ulls me'n vaig adonar. Exultaves felicitat com aquella vegada que de petites ens van dir que anàvem tots junts a dinar al Varadero. Amb els teus pares i els meus. Més, encara mostres més felicitat i jo vaig sospirar alleugerida i distesa.

En aquell mateix moment va ser quan vas començar a construir la bombolla, però fins que no van començar a saltar les alarmes a casa meva, en un moment en què et vaig necessitar tant, no em vaig adonar que no havies fet lloc per a mi, que era una bombolla a mida perquè només hi poguessis respirar tu.

A mi, ja ho saps, em vas deixar fora.
Sola.

Aquella nit va acabar en tempesta, però va ser una tempesta estranya sense trons, ni llamps, ni pluja. S'havia disfressat bé, la punyetera, per no deixar-se atrapar.

No podíem dormir, ho recordes? Estàvem enganxades al Whatsapp i a l'Instagram, no paraven d'entrar-te *likes* i *follows* i no podíem comprendre que tot allò estigués passant de debò.

Un dia vaig sentir explicar a l'Esteve, el millor amic del meu pare, que va patir un greu accident de cotxe, que va perdre el control a l'autopista, va trencar la travessa i va veure, clarament, que anava a xocar de cara contra un camió i que en cap moment va tenir por, ens va dir que no va tenir temps per a la por, que aquells instants, que podrien haver estat els seus darrers instants, no es va adonar de la realitat, com protegit per una mena d'instint que li cridava que allò no estava passant de veritat, que era impossible que es trobés a escasses dècimes de segon d'esclafar-se contra un camió i perdre la vida, que va actuar per pur instint perquè no s'ho podia creure i que va ser aquest pur instint el que li

va provocar el darrer cop de volant per esquivar-lo i acabar fent unes quantes voltes de campana a l'altra vorera, trinxant el cotxe, però salvant-se de la mort.

I així ens trobàvem tu i jo aquella nit, dins d'aquelles dècimes de segon on per a tu i per a mi no existia res de carn i ossos.

Passava de la una de la matinada i confesso que he mentit, que acabo d'escriure que no vaig patir mai gelosia, però ara me n'adono que no és veritat. Passava de la una de la matinada i sempre que havíem compartit les hores sense son ho fèiem des de la intimitat. Tu i jo, ningú més, fins aquella nit que les teves estones «en línia» delatava que hi havies convidat més gent.

Aquella nova estona en espera va ser més llarga i per això em vaig entretenir donant un cop d'ull al Whatsapp de la classe; però quan vaig veure que hi havia 243 missatges per llegir, que tots parlaven del mateix, és a dir, de tu, i que el gerundi d'Aitana escrivint delatava amb qui estaves, tant que deies que detestaves aquell grup, vaig passar i vaig tornar al teu Instagram.

La teva publicació ja tenia 31.078 *likes*, anaves directe cap als 8.000 seguidors i vaig pensar que quan tornés a entrar segurament ja els tindries. Vaig entretenir-me a esperar que em donessis torn xafardejant les teves antigues publicacions, aquelles amb uns pocs m'agrades que difícilment passaven de la vintena, i em va sorprendre que també s'estaven disparant, en *likes* i comentaris. Hi havia una fotografia que estàvem les dues a la platja de la Senieta prenent el sol amb 2.234 m'agrades i una colla de comentaris també dedicats a mi. Un em va fer gràcia, sobretot perquè no hi estava acostumada; el comentari dirigit a tu enviat, per un tal Ralph_7, deia que què et semblaria si visquessis amb ell els dilluns, dimecres i divendres i que la resta de la setmana la reservaria per a la teva amiga, o sia, per a mi. Afegia que els caps

de setmana els podíem passar tots tres junts i tu li havies posat un *like*. Vaig estar temptada d'intervenir amb alguna cosa graciosa, però no se me n'acudia cap. Tu continuaves en línia i a mi m'estava entrant la son, compartir-te no em divertia, Aitana, no em divertia gens i de sobte una mena de fressa quasi imperceptible va trencar el silenci de la nit. Vaig creure que algú caminava pel passadís, potser l'Andreu anava al bany? El pare? La mare? Com que no tenia res millor a fer, que tu seguies en línia ves a saber amb qui, vaig afinar l'oïda i vaig comprendre que qui fos procurava no fer soroll per no cridar l'atenció. Però la porta del bany no es va obrir, en canvi sí que em va semblar que trepitjava amb tal delicadesa com si fossin de vidre els esglaons de les escales, com un fugitiu. Però, i si era un lladre? Vaig pensar de sobte, i és que no podia estar segura que les passes pugessin o baixessin les escales, de la mateixa manera que tampoc podia assegurar que aquell primer soroll que m'havia posat en alerta procedís del passadís. I si allò que havia sentit era al portal de l'entrada? Em vaig quedar immòbil i rígida amb la mirada enganxada a la porta de la meva habitació, si entraven em faria l'adormida i que robessin tot el que els vingués en gana. Oh, i tant!

El silenci es va estendre, no gosava ni respirar, quan el teu estat va canviar al gerundi.